

Examen

Arribes de nou al teu espai de pregària. Disposes les dues mans frec a frec a l'alçada del cor: dreta i esquerra es toquen. Allí, s'uneixen. Mentre així estàs, fas conscient cadascun dels cinc dits, la pell que els cobreix, i el contacte epidèrmic mà amb mà. Dreta i esquerra, entrecreuant els dits, es troben.

Així estant, t'imagines avaluant un tram de temps de la teva vida. Pots escollir la darrera setmana, el darrer dia, el darrer mes… Passes revista al que has fet. T'hi ajudes dels dits de la mà. Pots començar pel polze… mentre mantens l'atenció en el dit polze dret, rememores aquell moment en el que no la vas encertar prou, en el que et va sortir una resposta airada o amb despropòsit. Ara passes al polze esquerra. Allí fas memòria d'un moment d'encert, potser mentre feies arribar una feina que t'oferien, a algú que la podia necessitar. En aquest imaginari, t'hi poses nota. Mires amb atenció els mèrits que has fet. No hi ha punt intermig en aquesta avaluació: dreta o esquerra. Suspès o aprovat. Sí o no. Així vas avançant dit per dit, dreta i esquerra, fins a un total de 10 moments avaluats.

Sense adonar-te'n, ambdues mans s'han anat distanciant un xic. Sembla que ja no es toquen. Goses posar-hi atenció de nou per forçar aquest frec a frec, el contacte de l'estructura òssia d'una mà amb l'altra, d'uns dits amb els altres. T'hi ajuda trobar ambdues mans arran del cor. Allí es troben, dreta i esquerra, l'encert i el desencert. La mirada des del cor, les uneix.

En aquestes, que obres Mt 25, 31-46. Deixes que ressoni entre les dues mans aquell: **"Senyor, quan et vam veure...?" "Tot allò que fèieu a un d'aquests meus petits, m'ho fèieu a mi".**

Com et sents quan se't diu: **'Veniu, beneïts del meu Pare, rebeu en herència el Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món.**"? Deixes que aquesta benedicció amari l'espai entre les teves mans, uneixi el frec a frec dels dits d'una i altra mà, amari les accions que has valorat. Quins efectes te n'arriben, d'estimar segons aquesta proposta? Potser un lleuger somriure de complicitat s'esbossa sota el teu nas...

Ja coneixes per qui te la jugues, amb qui te la jugues i en qui te la jugues, per aquest Regne. Demanes al Senyor la força i el coratge per contribuir-hi. En les mans davant del cor hi trobes l'encaix. Demanes l'empenta per implicar-te en aquest encàrrec que se't confia. Poses nom a qui te'l confia: Rei, Senyor, Pare, Mare, Pastor... Et disposes a reactivar-ne la relació. Ho fas amb el Pare nostre.

"La dignidad de un rey"
Salomé Arricibita

"El Parenostre és a la pregària el que Crist és a la humanitat. No es pot pronunciar amb atenció plena a cada paraula sense que un canvi, potser infinitesimal, operi en l'ànima"
(S. Weil)

Goso atansar-me a pronunciar el Parenostre. Conscient del canvi que pot operar en mi mentre hi poso tota l'atenció. Demano viure aquest canvi: destronats del reialme del poder i el prestigi. Ser dignes d'heretar un altre Regne.

Marta Burguet i Arfelis